

Този день валѣло толкова много дъждъ и градъ, щото чловѣцитѣ се испоплашили да не загинѣтъ. Дѣдо Станчо едвамъ свѣрилъ да се прибере съ стадото си въ колибата. Той се измокрилъ много, та понастинѣлъ и на другия день го хванѣла трѣска. Станчо чудния лѣжалъ отъ трѣска дълго врѣме и когато оздравѣлъ, незнаѣ какъ се случило, та не можалъ да чува.

Като оздравѣлъ, Станчо чудния пакъ захванѣлъ да пасе самъ стадото си. Единъ день дѣдовата Станчова бабичка се разболѣла и като нѣмало кой да му донесе на полето хлѣбъ, трѣбвало самъ да си отиде въ село за хлѣбъ. На кого пъкъ да остави стадото, чудилъ се много стареца. Най-сетнѣ изгладнѣлъ хубаво, захванѣлъ да му мисли повече и потърсилъ изъ полето нѣкое дѣте, което да му свѣрши тази работа. Като не намѣрилъ дѣте, отишелъ да се помоли за това нѣщо на единъ косачъ, който косѣлъ сѣно на една близна ливада. Като се приближилъ до него, казалъ му: „Молѣ ти се, побратиме, поварди ми малко стадото, догдѣто се завърнѣ отъ дома. Вѣрвай Бога, много съмъ гладенъ, а у дома бабичката е болна, та нѣма кой да ми донесе хлѣбецъ. Ако не ми свѣршишь тази работа, ще умрѣ отъ гладъ“. Но за голѣмо нещастие на дѣда Станча и косачатъ се случилъ глухъ, та не можалъ да му разбере отъ молбата и си помислилъ, че Станчо чудния му иска сѣното, та му казалъ: „Какво? Сѣно ли да ти дамъ? Затуй ли се мѣчѣ да го събирамъ стрѣкъ по стрѣкъ по цѣли дни, та сега да го давамъ на тебъ безъ нищо? Ако го дамъ